լիս գործողին գետնին նստած՝ ոտները նրա մեջ իջեցնել և ոտներով որոշ գործողություններ կատարել։ Հորի աջ և ձախ կողմից գետնին ձգվում են զուգահեռ հաստ փայտեր, որոնց վրա ուղղահայաց նստեցրած են չորսական փայտե նեցուկներ իրար դիմաց։ Ետևի զույգ նեցուկների վրա հանգչում է հորիզոնական քառակող սլմէ (սլմի)[127], որի վրա ցցված է մի ձողիկ. աշխատողը նրա վրա հենվում է իր բէվfէrավ և տակը հավաքում արդեն գործած կտավը։ Հաջորդ ավելի բարձր զույգ նեցուկների վրա դրված է բօrը՝ միջի փէտը հենց դիփիի տակ։ Երրորդ զույգ կարճլիկ նեցուկների վրա ձգված հորիզոնական փայտի վրա հանգչում են դիփիի փարգäրճէրը՝ ծնկները։ Առջևի զույգ նեցուկներն իրենց վրա կտրված փորվածքներով պահում են չորրորդ հորիզոնական կլորացրած ձողը՝ մաղլախը (սլմի), որն երբեմն պտույտ է գալիս փորվածքների մեջ։ Նրա վրայով անցնում է վերևից իջնող հենքը։ Հենքը ձգված է գործողի գլխին գրեթե առաստաղի մոտ պարանների օգնությամբ կախված կլոր ձողի վրայով՝ սառավ (բացրի սլմիավ) և իջնում է գործողի ետև։ Նրա ծայրը հանգուցված է պարանի հետ, որը կապվում է գործողի ետև պատի մեջ ցցված փայտե ցցի վրա։ Այսպիսով հենքի թելերն անցնում են պարանից սկսելով, նախ սառի և ապա մաղլախի վրայով և մտնում են դիփիի (դրֆայի) վերին և ստորին տախտակների մեջ անշարժ նստեցրած սաճդրի և նրա ետևը կախված ասպի մասերի միջով։ Ասպի երկու մասերը կախված են ճլօլաճfճէրի (ճրճճ-ղուկճէրի) վրայով ձգված թելի երկու ծայրերից, իսկ տակից կապված են նույնպես բարակ պարաններով վրճղրտախտակճէրի (վօտճատախտակճէրի) հետ, որոնք գործողի ոտների ճնշումով հերթով վեր ու վար են շարժվում և շարժում են նաև ասպի երկու մասերը։ Դիփիճ կախված է fօղէրի (պաճապաճ-ճէրի) օգնությամբ, որոնք երկարացվում են և կարճացվում վրսկէրճէրի (վրս-կօrճէրի) օգնությամբ։

Գործողն իր կողքին գետնի վրա դնում էր թելի համար մասրա՝ տուփը։ Հենքի թելերի միջով խաչաձևվող թելը նա անց էր կացնում մուfուfավ (մṅi-fṅifավ)՝ մակույկով։ Ջանգեզուրի ջուլհակը հանում էր միապաղաղ և միագույն գործվածք միայն։ Ի՞նչ համեմատություն դրա և օրինակ՝ Շատախի շալէ գործվածքի մեջ, որտեղ տարբեր գույնի թելերով հասնում էին նախշերի զարմանալի հարստության, նուրբ գեղեցկության և կտորի փայլի բազմերանգ խաղին։

Գործում էր թե՛ կինը, և թե՛ տղամարդը։ Լավ վարպետ աշխատողը կարողանում էր օրական գործել մինչև 6 մետր շալ կամ 3 մետր շալվար: Այստեղ էլ վախենում էին ճամrաճfից և չար աչfից պաշտպանված լինելու համար դնում էին մի չերևացող տեղում ջրով գավաթի մեջ ձու։

Քանի որ աշխատանքը կատարվում էր գետնին, թեկուզև մի ներքնակի վրա նստած, իսկ ոտներն իջած էին լինում հորի մեջ, որն այսպես թե այնպես միշտ խոնավ էր լինում, գործողները շարունակ ենթարկվում էին ոսկրացավ ստանալու վտանգին։

Կտավը կամ շալը ներկելու համար մեծ մասամբ դիմում էին մասնագետ արհեստավորներին, որոնք շիլէյի աճէլու՝ կարմրացնելու համար գործ էին ածում տորոնը[128]. իսկ կäպöւտ գույն տվողները՝ կրասի ճէրկարաrճէrճ էին (կարասի ներկարարներն էին)։

[127] Մասերի անունները բերված են խնձորեսկի ենթաբարբառով, իսկ փակագծերի մեջ՝ Սիսիանի (Սիսավանի)։

[128] Rubia tinctorum.